

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobce: **R. B.**, ..., nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, hlášený k pobytu v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zastoupen: JUDr. Petr Novotný, advokát, Slezská 36, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.04.2016, č.j. OAM-252/ZA-ZA11-ZA02-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž mu žalovaný neudělil podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) mezinárodní ochranu.

V žalobě uvedl, že již ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany konstatoval, že se bojí návratu do své domovské vlasti na Ukrajinu, a to v důsledku probíhajícího dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu, neboť má strach o svůj život. Pokud by se do vlasti vrátil, musel by nastoupit do armády a jít válčit. Vyslovil přesvědčení, že žalovaný nepostupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť lze mít za prokázané, a že v jeho domovské vlasti na Ukrajině v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt. Je tak

současně dána i důvodná obava, že v případě návratu do vlasti bude žalobce reálně ohrožen na svém životě, a to s ohledem na nucený odvod do armády a následná riziko nasazení do bojových operací. Odkázal přitom na ust. § 14a zákon o azylu. Vyslovil rovněž domněnku, že vývoj vnitrostátního ozbrojeného konfliktu v jeho domovské zemi nepolevuje na intenzitě, když jsou i nadále hlášeny střety a přestřelky, včetně mrtvých, a to jak mezi příslušníky vojenských jednotek, a tak i mezi civilním obyvatelstvem. Upozornil přitom na informaci Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015, který jednoznačně konstatoval, že na Ukrajině i nadále přetrvávají nárazové vlny konfliktu, což způsobuje špatnou bezpečnostní situaci pro civilní obyvatelstvo a závažné porušování lidských práv. Za současných okolností podle něj nelze Ukrajinu označit za bezpečnou zemi původu. Vláda zintenzivnila stíhání těch osob, které se vyhýbají odvodu do armády a mobilizaci. Existují navíc zprávy o tom, že jsou v této souvislosti uplatňována donucovací opatření. Rozsáhlá mobilizace pokračuje v průběhu celého roku 2015. Přestože faktické boje zatím probíhají převážně ve východní části země, žalobce odmítal v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí zlehčování situace v západní části země, neboť v červenci 2015 došlo k opakovaným násilnostem, jejichž oběťmi se stali nevinní civilisté, právě na západě Ukrajiny, když média v této souvislosti informovala nejen o aktuálních bojích mezi vládou a Právým sektorem v Mukačevu, ale rovněž o násilnostech ve Lvově, kde vybuchly v důsledku činnosti Právého sektoru 2 nálože, které si vyžádaly řadu zraněných. V roce 2016 se přitom situace na Ukrajině oproti předchozímu období nijak nezlepšila, dále umírají lidé, a to jak z řad vojáků, tak i civilistů. Ozbrojený konflikt i nadále pokračuje. Žalobce byl proto v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí jednoznačně přesvědčen o tom, že návratem na Ukrajinu by byl i v současné době reálně ohrožen jeho život, a to v důsledku stále přetrvávajícího ozbrojeného vnitrostátního konfliktu, když tak přinejmenším splňuje podmínky pro udělení takzvané doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Žalobce tak měl za to, že žalovaný v rámci správního řízení porušil jednak § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále, že si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu, když s ohledem na tvrzení žalobce a zjištěné skutečnosti bylo v rozporu se zákonem rozhodnuto o tom, že se mezinárodní ochrana neuděluje. Pokud by totiž správní orgán řádně zjistil stav věci a opatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, pak by musel rozhodnout v souladu s § 14 a po udělení doplňkové ochrany žalobci.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava z nástupu do armády. Žalobce dne 16. 3. 2016 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a sdělil, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky je válka na Ukrajině. Hrozí mu odvod do armády. Myslí si, že mu přišly i pozvánky, ale neví to jistě, protože není na Ukrajině. Uvedl též, že další důvody k podání žádosti nemá. V průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochranu uvedené důvody k podání své žádosti zopakoval a vysvětlil, že do armády nechce nastoupit, protože má na Ukrajině malé

dítě a nechce, aby zůstalo bez otce a jeho podpory jen s matkou. Znovu uvedl, že nemá žádné další důvody, proč žádá o udělení mezinárodní ochrany. Místem posledního pobytu žalobce na Ukrajině byla obec Stryj ve Lvovské oblasti. Na této adrese žalobce žil do 8. 2. 2015. Poté na základě polského víza, které si vyřídil za účelem práce, odcestoval do Polska, kde zůstal do května 2015, a poté do České republiky. V průběhu žalobcova pobytu v České republice mu propadlo vízum, které bylo platné do srpna 2015. Žalobce správnímu orgánu ozřejmil, že o tom, že by požádal o udělení mezinárodní ochrany, začal uvažovat poté, co měl havárii a následně dostal výjezdní vízum, jehož platnost později skončila.

Žalovaný k tomu zdůraznil, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodu upravených v zákoně o azylu. Žalobce v průběhu správního řízení nezmínil ani nenaznačil žádnou diskriminaci své osoby ve vlasti zapříčiněnou důvody, které by jakkoliv souvisely s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo zastáváním určitých politických názorů, a pro které by se obával návratu do vlasti a žádal z tohoto důvodu o mezinárodní ochranu na území České republiky. Žalobce ve vlasti nebyl jakkoliv politicky aktivní a výslovně uvedl, že nikdy nečelil jakýmkoli problémům ze strany ukrajinských státních orgánů a že proti němu není a nikdy nebylo vedeno trestní stíhání. Žalovaný setrval také na svém závěru, že v případě žalobcova návratu do země původu mu nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy dle §14a zákona o azylu. Připomenul přitom judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, dále v usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, č. i ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68)

Dále žalovaný uvedl, že místem pobytu žalobce na území Ukrajiny byla obec Stryj ve Lvovské oblasti, která se nachází v západní části země a která není ozbrojeným konfliktem dotčena. Vzhledem k tomu, že západní část Ukrajiny nebyla vojenskými událostmi ve východní části země nijak zasažena, nelze tudíž ani dovozovat, že by zde žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Žalovanému nebyly známy žádné relevantní informace, na jejichž základě by vyvstaly pochybnosti, že by neudělením mezinárodní ochrany došlo k porušení zásady non-refoulement. Ostatně ani sám žalobce ve své žalobě s takovými informacemi nepřichází, když pouze odkazuje na ustanovení § 14a zákona o azylu ve znění před novelou a situaci na Ukrajině posléze hodnotí pouze velmi obecně v tom smyslu, že „vývoj vnitrostátního ozbrojeného konfliktu v jeho zemi nepolevuje na intenzitě.“ Žalobce v žalobě též poukazuje na události v Mukačevu a Lvově z července 2015 a v souvislosti s nimi uvádí, že správní orgán zlehčuje situaci v západní části země. Žalovaný tak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 2015, č.j. 5 Azs 158/2015 – 24, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že tyto události „byly jen ojedinělým incidentem kriminální povahy mezi radikálními stoupenci tzv. Právěho sektoru a vládními úřady. Již z povahy věci tedy nejde o ozbrojený konflikt ve smyslu čl. 15 písm. c) nové kvalifikační směrnice. Nelze tedy hovořit o rozšíření ozbrojeného konfliktu z východu Ukrajiny na její západ, jak tvrdí stěžovatel.“

K otázce obav žalobce z odvodu do armády žalovaný uvedl, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, a vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu ani doplňkové ochrany. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 7 Azs 321/2004 ze dne 22. 12. 2004 uvedl, že: *„Neexistence ustanovení, které by zaručovalo právo nevykonávat vojenskou službu, sama o sobě důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu není. Pokud se stěžovatel dovolává nepříjemností v případě výkonu vojenské služby, případně obav z jejího nenastoupení, pak tato obava nezakládá odůvodněný strach podřaditelný pod §12 zákona o azylu. Konečně i v zemi, kde se stěžovatel domáhá udělení azylu, je nenastoupení vojenské služby pokládáno za trestný čin, jakkoliv je zde možnost náhradní vojenské služby dlouhodobě umožněna, a tento trestný čin zůstává zachován, jakkoliv dokonce povinnost základní vojenské služby byla zrušena.“* Žalovaný rovněž odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu v Brně č.j. 6 Azs 113/2015 – 30 ze dne 4. srpna 2015: Problematikou služby v armádě, resp. jejího odmítání jakožto azylově relevantního důvodu (přitom stěžovatel ani neuvádí, že by odmítal službu ve zbrani z důvodů svědomí nebo náboženského vyznání) se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně, např. již v rozsudku ze dne 29. března 2004 č. j. 5 Azs 4/2004-49 či v rozsudku ze dne 7. srpna 2012 č. j. 2 Azs 17/2012-44, kde uvedl: *„Samotné odmítání (výkonu vojenské služby - poznámka správního orgánu) odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“* Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Vzhledem k tomu, že z výpovědí žalobce učiněných v průběhu správního řízení vyplývá, že ani on sám neví, zda do současné doby vůbec dostal povolávací rozkaz, považuje správní orgán navíc veškeré obavy žalobce z nástupu vojenské služby za pouhé spekulace.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany až po udělení správního vyhoštění a poté, co na území České republiky pobýval i po ukončení platnosti svého víza, přičemž žalobce měl během svého pobytu v České republice dostatečně dlouhou dobu k podání své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to zejména v případě, že by tak chtěl opravdu učinit z důvodu situace na Ukrajině. Tato skutečnost jednoznačně svědčí o účelovosti takové žádosti.

Při nařízeném jednání zástupce žalobce zdůraznil, že dle jeho názoru jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Na Ukrajině probíhá vnitrostátní ozbrojený konflikt, a i když boje probíhají na jejím východě, lze říci, že situace je destabilizovaná v celé zemi. Povolání do armády jsou zejména ti občané, co žijí v její západní části. Dle žalobce tak jsou splněny podmínky § 14a písmena c) odst. 2 zákona o azylu. Boj na Ukrajině si vyžaduje každodenní ztráty na životech. Destabilizovaná situace v celé Ukrajině tak způsobuje pro její obyvatele hrozbu vážné újmy na zdraví nebo dokonce smrti. Žalobce k věci uvedl, že každý den komunikuje se svými známými na Ukrajině a ví, že situace tam je jiná, než píšou noviny. Každý den padne mnoho lidí. Osířelé děti zůstanou bez otce, bez pomoci.

Neví, za co má válčit, a proto ani neví, proč by se na Ukrajinu měl vrátit. V České republice žije od svých 17 let. Snaží se studovat jazyk i zdejší kulturu. Pověřená pracovnice žalovaného k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedla, že žalovaný setrvává na stanovisku, že se nejedná o konflikt totální. Boje probíhají pouze ve dvou částech jihovýchodní oblasti Ukrajiny, žalobce pochází z její západní části. Není tedy důvod, aby se v místě konfliktu nacházel. V ostatních oblastech Ukrajiny, kde boje neprobíhají, se vyskytují pouze ojediněle kriminální případy. Připomenula rovněž, že obava z povolání do armády není azylově relevantním důvodem.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Ze skutkových okolností projednávané věci vyplynulo, že dne 16. 3. 2016 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a sdělil, že je státním příslušníkem Ukrajiny, pravoslavného vyznání a bez politického přesvědčení. Je ženatý a má jednoho syna žijícího na Ukrajině. K cestě do České republiky uvedl, že odjel autobusem do Polska, kde zůstal do května 2015 a poté pokračoval autobusem do České republiky. Cestoval na základě cestovního pasu Ukrajiny a polského víza. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. Za důvod jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl válku na Ukrajině a hrozící odvod do armády. Další důvody žádosti nemá. Zdůraznil, že v květnu 2015 přijel do České republiky kvůli válce. Zmizel z Ukrajiny a nechtěl se tam vrátit. Viděla totiž, jak do války odcházejí jeho kamarádi, kteří zde i padli. Uvedl, že v případě neuposlechnutí povolávacího rozkazu by mu hrozilo vězení na 5 až 10 let. Do armády nechce nastoupit, protože má malé dítě. Nechce, aby zůstalo bez otce a jeho podpory jen s matkou. Dále konstatoval, že pokud by v České republice získal nějaký doklad, vzal by sem i dítě svoji manželku. Krom obav z nástupu do armády nemá žádné další důvody, proč žádá o udělení mezinárodní ochrany. Původně si myslel, že bude v Polsku pracovat, nakonec se však tak nestalo. Konstatoval rovněž, že na Ukrajině nebyl politicky ani veřejně činný a neměl potíže se státními orgány. V případě návratu do vlasti by mu bezprostředně hrozilo vězení, protože povolání do armády určitě má, jen není podepsané. Na Ukrajinu by se dobrovolně vrátil pouze v případě, že by skončila válka.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědi žalobce učiněné v řízení o mezinárodní ochraně a na základě informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení

netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 4 až 5) vypořádal i se žalobcem uváděnou obavou z nástupu vojenské služby v souvislosti s aktuálním vývojem bezpečnostní situace na Ukrajině. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně zabýval problematikou odmítání nástupu vojenské služby jakožto azylově relevantního důvodu (žalobce neuvedl, že by vojenskou službu odmítal z důvodu svědomí nebo náboženského vyznání). Lze tak odkázat např. na rozsudek č. j. 5 Azs 4/2004-49 ze dne 29. 3. 2004, v němž se uvádí: *„Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím“* nebo na rozsudek č. j. 2 Azs 17/2012-44 ze dne 7. 8. 2012, kde je uvedeno: *„Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“* Uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc. Případný trestní postih by žadateli hrozil až v případě převzetí povolávacího rozkazu a následném nastoupení do armády. I v takovém případě by se však nejednalo o azylově relevantní skutečnost. Soudu pak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud ztotožňuje.

Krajský soud rovněž přisvědčil názoru žalovaného, že nespokojenost s ekonomickým, politickým a společenským vývojem na Ukrajině pociťuje velká část ukrajinského obyvatelstva. Žalobce však dle svých vyjádření neměl v této souvislosti žádné potíže, svůj nesouhlas nevázal na určitou politickou stranu, když on sám ani žádné politické přesvědčení nemá. Za důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nelze považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině, neboť na daném území neprobíhá ozbrojený konflikt, který by pro žalobce znamenal jakékoliv nebezpečí.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který

sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“. Pokud žalovaný odůvodnil, že s přihlédnutím k věku a zdravotnímu stavu žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c)

vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 8) žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu. Vyjádřil se k otázce povolání do armády se závěrem, že povinnost vykonat vojenskou službu ani případný postih v případě odmítnutí nastoupit k jejímu vykonání nelze vnímat jako vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje.

Krajský soud rovněž shledal, že se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Přiklonil se k jeho závěru, že doplňkovou ochranu v uvedených případech lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí a může nastat pouze v případě přidružení jiných okolností, které nelze předjímat. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce vyloučil jakékoliv potíže se státními orgány své země. Lze tak konstatovat, že žalobcovy obavy z válečného násilí jsou pochopitelné, nicméně je zřejmé, že situaci na Ukrajině nelze charakterizovat tak, že by způsobovala vážné obavy, že by žalobci v případě jeho návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. květen 2017

JUDr. Magdalena Ježková
samosoudkyně